Jeg tænker, det gaar de fleste Steder som her, at Kvinderne, ved de offentlige Forhandlinger endnu er meget forsigtige med at deltage i Debatten, saa længe Forholdene er saa ny; men jeg kan sige for mit Vedkommende, at jeg deltager meget ivrigt og interesseret i Forhandlingerne i Udvalgsmøderne. Især interesser Fattigudvalget mig, men det giver en Del Arbejde, og det bliver sikkert mere og mere, jo længere man arbejder dermed. I den Tid, jeg har arbejdet i Udvalget, har jeg faaet en kvindelig Fattigforstander indsat, og der rejste sig ikke en eneste Indvending imod hendes Valg.

Det er min Opfattelse, at Kvinderne, med Tiden, nok skal hævde deres Plads og blive lige saa virkomme Medlemmer i de kommunale Raad, som Mændene.

Olga Knudsen,
Vejle,
Formand for Kvindevalgretsforeningen.

Jeg fik en meget pæn Modtagelse ved det første Sogneraadsmøde, hvor Formanden holdt en lille Tale til mig blandt andet og udtalte, at han antog, jeg særlig vilde varetage Kvindernes Interesser i Sognet. Jeg svarede dertil, at jeg ikke følte mig særlig forpligtet til at varetage Kvindernes Interesser mere end andre. For det første var det desværre ikke Kvinderne i Sognet, der havde stemt paa mig ved Valget, men Valgretsforeningen — enkelte velvillige Sjæle, der derved haabede at faa Nr. 1 paa Listen — en meget afholdt Mand, valgt. — For det andet kunde jeg ikke se, at Kvinderne havde nogen Særinteresser i Sognet. Jeg ønskede derimod, at Medlemmerne vilde lade Betragtningen Kvinde-Repræsentant ude, og betragte mig som et Sogneraadsmedlem, der var villig til at gøre et hvilket som helst Arbejde i Sognets Tjeneste, som man vilde betro mig.

Jeg blev valgt ind i Skolekommissionen. Som Medlem af denne har jeg mødt ved de forskellige Eksaminer i Sognets 6 Skoler, hvilket har givet Anledning til, at Lærerne og de to øvrige Skolekommissionsmedlemmer kalder mig for »Sagkundskaben«. Jeg har opnaaet at faa Sogneraadet til at bevillige nye Læsebøger, nogle naturhistoriske Vægtavler og flere Gymnastikredskaber til Vrønding og Lund Skoler.

Naa, ja, saa har jeg taget imod Rotter! Vi havde tidligere her i Sognet en kommunalt ansat Rotte-Indsamler. Hans Funktion var ikke upaaklagelig, og i et Sogneraadsmøde — det første jeg var med til — bestemtes det, at ethvert Sogneraadsmedlem skulde tage imod Rotter fra sit Distrikt. Man var dog saa elskværdig at ville fritage mig for denne Pligt. Man ansaa det rimeligvis ikke for særligt Kvindearbejde. Jeg mente imidlertid, at det paa det Punkt heller ikke var nødvendigt at skulle vige Pladsen for Mændene, og at jeg lige saa godt som en Mand kunde afklippe en Rottehale og ønskede derfor ikke at fritages for den Funktion. At Beboerne heller ikke paa det Punkt synes uvillige til at skænke mig deres Tillid, mener jeg at se i den Omstændighed, at jeg hidtil har modtaget et betydelig større Antal Rotter, end noget af de andre Sogneraadsmedlemmer!

Ved det politiske Valg var jeg den eneste Kvinde i Horsens By og Landkredse, der i Egenskab af Sogneraadsmedlem var Listefører. Dernæst havde jeg ogsaa et andet Hverv: at vejlede de Vælgere i det hemmelige Rum, »som ikke kan hjælpe sig selv,« som Formanden udtrykte sig. Det viste sig virkelig nødvendigt, at enkelte Mænd i vor oplyste Tid trængte til Vejledledning. Jeg tænkte da: »Hvem af os to har bedst Forstand paa Landets Lovgivning — du eller jeg? Du har Stemmeretten, fordi du er en Mand. Jeg har ingen Ret, fordi jeg er en Kvinde.«

Ved Kreaturtællingen havde jeg ca. 40 Tavler at sørge for blev rigtig udfyldt. Man vil maaske undre sig over, at jeg ikke sidder i Fattigudvalget eller har noget at gøre med Skatteopkrævning o. lg. — Man skal efter min Mening ikke være i for mange Udvalg. Dernæst ligger det for det første Punkts Vedkommende i de lokale Forhold. Sognets forskellige Byer er ikke ganske retfærdigt repræsenterede i Sogneraadet. Vi er saaledes 4 Medlemmer fra Vrønding, medens der er to Byer i Sognet, der slet ingen Repræsentant har. Dernæst er den virkelige Fattigdom desværre klumpet sammen i den anden Ende af Sognet, ca. 1 Mil fra Vrønding, hvilket gør det umuligt for mig rigtig for Alvor at være noget for de Mennesker. Det maa Medlemmerne fra den Egn tage sig af.

I denne Forbindelse vil jeg gerne have Lov til at sige, at *enhver anden* i Sognet er ligesaa forpligtet til at se til de syge og fattige. Man har ikke Lov til at skubbe denne Pligt fra sig og tænke, at det er noget Sogneraadsmedlemmerne skal tage sig af. Enhver skal hjælpe og kende dem, der trænger til Hjælp i sin Nærhed. Gjorde alle dette, var der ikke saa stor Nød, som der mange Steder er.

Der er saa mange, der spørger mig, hvorledes jeg befinder mig som *eneste* Kvinde i Sogneraadet. Jeg har da aldrig haft Grund til at svare andet end: »Jo — Tak for Deltagelsen — jeg befinder mig udmærket.« — Hvis jeg ikke gjorde det, var det min egen Skyld. Saa kultiverede er og saa megen Takt har da heldigvis Mændene i vore Dage, at de aldrig kunde finde paa at genere en Kvinde i nogen Henseende, naar hun viser, at hun søger at opfylde alle rimelige Fordringer, der kan stilles til hende som Sogneraadsmedlem.

Til Trods for, at jeg adskillige Gange har hævdet en særegen Opfattelse af forskellige Sager, har jeg aldrig mærket, at en eneste af mine Kollegaer ikke har respekteret min Mening.

Hvad Omgangstonen angaar, maa jeg sige, at den i Tomdrup Sogneraad er upaaklagelig i enhver Henseende.

Møderne maa nærmest betragtes som hyggelige Diskussionsmøder, hvor Mændene sidder og ryger paa deres Piber i Ro og Mag, og jeg kunde fristes til at strikke paa en Strømpe.

Hvis nogen nu spurgte mig: »Hvad har du saa udrettet, siden du kom i Sogneraadet?« — ja, saa kunde jeg fristes til at svare som hin Røgter i Sankt Hans Aftenspil: »Aa, ikke stort — men hvad har de andre . . . . da gjort.«

Margrethe Vest,
Vrønding.
Formand for Kvindevalgretsforeningen.